

K VÁNOCŮM
CHCI
PROSTĚ
Hugha

JULIA BOGGIO

BARONET

K Vánocům chci prostě Hugha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Julia Boggio

K Vánocům chci prostě Hugha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**K VÁNOCŮM
CHCI
PROSTĚ
Hughha**

**K VÁNOCŮM
CHCI
PROSTĚ
*Hugha***

JULIA BOGGIO

*Jamesovi, mému vlastnímu
Hughu Grantovi*

PRVNÍ KAPITOLA

HENRIETTA

Bylo úplně obyčejné páteční listopadové ráno, když jsem poprvé spatřila muže, kterého si jednou vezmu. Z reproduktorů v Queen's Beans se linula vánoční hudba a já seděla u svého obvyklého stolu u dveří. Ten byl perfektně situovaný tak, abych mohla sledovat přicházející a odcházející hosty. Koneckonců tohle byla Chelsea. Dovnitř mohl vejít kdokoliv. Jednou se objevila Zendaya, objednala si jasmínový čaj a zašla si na toaletu. Mojí tajnou fantazií bylo, že by sem jednoho dne mohla vejít místní sexy ikona stříbrného plátna – Hugh Grant.

To bych prostě *umřela*.

Pokud mám být upřímná – když jsem se před dvěma lety přestěhovala ze Států sem, on byl důvodem, proč jsem si vybrala právě Chelsea. Ze sociálních sítí jsem věděla, že tady tráví hodně času. To ovšem lidem neříkám, protože bych vypadala jako stalker – a to rozhodně nejsem. Ale jsem jeho velká fanyнка a hledám svého vlastního Hughu Granta. Však víte, někoho, kdo je okouzlující, zdvořilý, gentlemanský,

elegantní, pohledný, skromný, inteligentní, ušlechtilý, kultivovaný, vtipný a hlavně Brit. Chci toho tolik?

Odpověď zní ne. Ne v Chelsea – v místě, kde k romantickým a nečekaným seznámením dochází každý den.

Protože žít v Chelsea je jako být komparzistou v romantické komedii o bohatých lidech z pera Jilly Cooperové. Hlavní postavy, které potkávám na ulici, jsou z neskutečně movitých rodin. Když vyjdou ze dveří, vypadají jako by žily se stylistou, a jejich pes má kabátek dražší, než kolik stojí celý můj šatník dohromady.

Kdybyste se zeptali svých přátel, aby jmenovali luxusní značku hodinek, pravděpodobně řeknou Rolex. Pro lidi z Chelsea jsou Rolex moc obyčejné. Vědí, že skutečný luxus představuje Patek Philippe nebo Vacheron Constantin. Na klavírech Steinway vystavují záramované fotografie, na nichž jsou s jedním či více členy královské rodiny (ne nutně té britské) a vnitřek stanice metra Sloane Square nikdy neviděli, protože v těch vzácných případech, kdy chtějí opustit svou bublinu Chelsea, použijí soukromou dopravu.

Je to hřiště pro bohaté, slavné a taky pro komparz, jako jsem já. Dokonalé místo, kde potkat svého Hughu Granta.

V den, který mi změnil život, venku do chodníku bubnoval pozdně listopadový liják. Přesto jsem měla dobrou náladu – ráno se mě totiž jeden turista zeptal na cestu do Galerie Saatchi, což znamenalo, že musím vypadat jako někdo místní.

Kavárnou se linula vůně pražené kávy a perníku, která mě dostala do ještě vánočnější nálady. To pro mě ovšem nebylo nic těžkého, byla jsem totiž vánočně

naladěná skoro celoročně. Neznala jsem nikoho jiného, kdo si v červenci pouští *Lásku nebeskou*.

Ze stropu kavárny visely lampy ovinuté řetězy se světlýky a vrhaly hřejivé světlo na stálé zákazníky, kteří už měli zapojené notebooky a pracovali. Oříškově hnědá dřevěná podlaha, karamelové stoly a krémové polstrované židle byly doplněny nepřeberným množstvím pokojových rostlin, které zdobily červené cihlové stěny a vdechovaly prostoru život. Tu kavárnu jsem zbožňovala, protože se nacházela v rezidenční části Chelsea stranou od King's Road – a byla posledním rohovým podnikem, který ještě nezabraly realitní kanceláře.

Otevřely se dveře a dovnitř se přihrnula Zola, jedna z mých nejbližších kamarádek. Odložila deštník do společného stojanu a zabrala si jako obvykle stolek vedle mého.

„Ahoj, Hen,“ pozdravila mě. Svlékla si mokrou žlutou pláštěnku a klobouk do deště, než si protřepala copy. Brýle ve tvaru kočičích očí s třpytivými kamínky se jí teplem okamžitě zamlžily.

Odložila jsem sluchátka. „Pitomý déšť, co?“ poznamenala jsem. První pravidlo života v Británii je vždycky zmínit počasí, než se pokusíte rozvíjet další témata.

„Později by se mělo vyjasnit,“ opáčila a pověsila si kabát na věšák. Seděla na místě čelem ke zdi. Já ráda sledovala dveře, zatímco ona dávala přednost cihlám a rostlinám.

Když už jsme probraly počasí, mohla jsem se posunout k zajímavějším tématům, jako byl Zolin nejnovější design webových stránek. „Pracuješ pořád na té stránce *Co tě zláká?*“ Já prostě zbožňovala sloveso *lákat*. Moje máma Angličanka ho říkala často.

„*Nelákal by tě šálek čaje, drahoušku?*“, „*Láká tě výlet do New Yorku?*“, „*Nezlákal by tě film dnes večer?*“

„Je skoro hotová,“ odpověděla Zola a rovnala si stůl přesně tak, jak to měla ráda. Počítač na střed, káva na západní straně, zápisník na východní, zatímco stojánek s propiskami na severovýchodě. „Doufám, že další fotku nějaké sexuální hračky neuvidím ještě hodně dlouho. Podívej se na tohle.“ Otevřela notebook, aby mi ukázala zelené dildo ve tvaru chapadla chobotnice.

„Fuj, to je divný!“ Naklonila jsem se, abych se podívala zblízka.

„Dneska budeš retušovat?“ zeptala se, když si znovu rovnala počítač na střed stolu.

Povzdechla jsem si. „Jo. Včera jsem nafotila portréty pro celou právnickou firmu. A...“

Ať už jsem se chystala říct cokoliv, úplně se mi to vypařilo z hlavy, jakmile se dveře rozlétly a dovnitř vešel muž mých snů. Zatajila jsem dech. Bylo to, jako kdyby ze stroje času vystoupil Hugh Grant.

Měl světle hnědé vlasy, které mu nedbale padaly do čela.

Ospalé modré oči.

Silnou čelist.

Vypustila jsem dech, který jsem zadržovala.

Na druhý pohled měl vlasy spíš špinavě blond a z mého úhlu pohledu jsem si nemohla být stoprocentně jistá, zda má modré oči, ale i tak byla ta podoba neuvěřitelná.

Byla to láska na první pohled. Tedy aspoň pro mě. On si mě zatím nevšiml.

Naklonila jsem hlavu k Zole, zatímco jsem upírala zrak na svého budoucího manžela. „Nepřijde ti, že vypadá jako Hugh Grant?“ zašeptala jsem.

Otočila se, aby si ho prohlédla. „Ani ne. Má moc velký nos.“

„To je přece aristokratické!“

Sexy Neznámý se postavil do fronty. Sledovala jsem kapky deště, jak líně stékají po jeho tmavomodrém kabátu Barbour. Zpod límce mu vykukoval krémový rolák, který zdůrazňoval blednoucí tóny dříve nazlátlého letního opálení. Dumala jsem, kde k němu asi přišel. Při slunění na jachtě v Saint-Tropez nebo možná někde dál. Na Maledivách?

Vsadila bych se, že s jeho vysokou, štíhlou postavou by v přiléhavých plavkách Orlebar Brown vypadal fantasticky. Představovala jsem si nás, jak se ruku v ruce procházíme někde v teplých krajích po pláži. Kousla jsem se do rtu.

Přestaň, Henrietto, napomenula jsem se a pohrávala si s dlouhým medově plavým copem. Ještě by si někdo mohl pomyslet, že jsem neměla sex tři roky, jedenáct měsíců, dva týdny a tři dny.

Došel k pultu, kde pracovaly moje kamarádky Holly a Fiona. Obě měly na hlavě lesklé vánoční čelenky s pohupujícími se ozdobami. Holly tu svou nosila s nadšením, zatímco Fiona značně neochotně.

Přes rameno měl přehozenou hnědou koženou brašnu, která byla dostatečně velká, aby v ní byl notebook. Říkala jsem si proto, jak dlouho se asi plánuje zdržet. Vezme si pití s sebou, nebo se přidá k armádě lidí, kteří si z Queen's Beans udělali kancelář? Intenzivně jsem se modlila za to, aby si vybral druhou variantu.

Konečně na něj přišla řada. Naklonila jsem se, abych slyšela jeho hlas.

„Velký Earl Grey,“ ozval se. *Objednal si to samé jako já! To je znamení!* „Bez mléka, prosím.“

Měl *přesně* ten sametový a sofistikovany hlas, jaký jsem si přála, aby měl. Přímo anglický vodopád elegantních slov, která mu prýštila z úst. Oči se mi protáčely v extázi, jako by zrovna recitoval shakespeareovský milostný sonet. Taky se mi líbilo, že řekl prosím.

„*Chod' si, s kým chceš,*“ prohlásila máma poté, co táta zažádal o rozvod, „*ale vezmi si Angličana. Tam jsem udělala chybu.*“

„Tady, nebo s sebou?“ otázala se Holly přátelsky svým australským přízvukem.

„Tady, díky,“ odpověděl.

Anooo. Vítězně jsem pod stolem sevřela pěst.

„A ještě si dám plátek toho banánového chlebičku, vypadá skvěle,“ dodal. Banánový chlebiček byl *můj oblíbený*. Tedy... minimálně byl v první pětici. Perfektněji jsme se k sobě snad už ani nemohli hodit!

Běž k němu blíž, naléhalo moje vnitřní nadřžené já.

V návalu odvahy jsem vstala a s předstíranou nenuceností vykročila k pultu, kde jsem se podezřele dlouho zdržovala u pultíku s dochucovadly po jeho levici. Třeba ve stejné chvíli sáhneme po cukru, vyměníme si velice britské „pardon“ a budu se moct představit. (Druhé pravidlo života v Británii je omlouvat se úplně za všechno.)

Vzala jsem si dřevěné míchátko a koutkem oka ho sledovala. Teď když jsem byla blízko, v nose mě zašimrala jeho kolínská. Kořeněná, dřevitá vůně, která mě v myšlenkách zavedla k honosnému venkovskému sídlu a hraní kriketu na trávníku. Sklouzla jsem mu pohledem k levé ruce, kterou měl položenou na pultu. Žádný snubní prsten.

„Jméno?“ zeptala se Holly, aby mu ho mohla potom napsat na kelímek.

Hluboko v srdci jsem věděla, že to bude něco královsky vznešeného jako Charles, William nebo George. Možná dokonce Richard. Vyzařovala z něj bezstarostná noblesa Richarda. Jenže Richardům se říká Dick. A mně hlavou okamžitě prolétlo spojení „Hot Dick“ a musela jsem se hodně ovládat, abych se nerozesmála.

Pootevřel rty, aby vyslovil první slabiku. Naklonila jsem se víc k němu –

Když se najednou prudce otevřely dveře kavárny a vrazily do stojanu na deštníky.

Tím pádem nastaly hned dvě věci. Za prvé jsem úplně přeslechla jméno Sexy Neznámého. A za druhé mi to kovové zařinčení spustilo tik.

Pravé rameno mi škublo k uchu a začala jsem zavírat a otvírat oči jako mrkací panenka. Prsty se mi bezděčně zatínaly a zase uvolňovaly. Míchátko upadlo na zem.

Tím to naštěstí skončilo. Celé to trvalo jen několik vteřin.

Tváře mi zrudly rozpaky. Okamžitě jsem se podívala, jestli si toho Sexy Neznámý nevšiml, ale musel se otočit po zdroji toho rámusu a mířil teď ke stolu na protější straně kavárny.

Zaplavila mě vlna úlevy. Urovnala jsem si červený kostkovaný kabát a odpížíla se zpátky k židli.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Zola a lehce se dotkla mé ruky. „Staráš se o sebe dobře? Kdy jsi měla naposledy záchvat?“

„Jsem v pohodě,“ prohlásila jsem a mávla nad tím incidentem rukou. Vážila jsem si jejího zájmu – od chvíle, kdy jsem začala chodit do téhle kavárny, byla svědkem mnoha různých způsobů, jak se moje neurologické onemocnění projevuje – nechtěla jsem z toho ale dělat vědu.

Stejně tak jsem nechtěla, aby si mě Sexy Neznámý zaškatulkoval jako „Divnou holku s tikem“, než se mi podaří oslnit ho svou jiskřivou osobností. Díky bohu, že jsem nic nekřičela, což se mi při tiku někdy stává. Mám sklon zařvat to poslední, co jsem slyšela nebo si myslela.

„Pamatuješ si, jak jsem vykřikla jabadabadú?“ poznamenala jsem a při té vzpomínce se rozesmála.

„Jestli si to pamatuju? Holka, to byl přesně ten moment, kdy jsem věděla, že se mi líbíš,“ prohlásila Zola.

V prvních měsících po přistěhování vešel do kavárny rajcovní Brit, takže jsem po něm samozřejmě pokukovala. Fiona upustila táč s hrnky a já bohužel zrovna upravovala fotografii realitního makléře, který vypadal jako Fred Flintstone. Ten hezoun se z kavárny vypařil jako pára nad hrncem.

Stáli zákazníci už byli na moje výstřelky zvyklí a smáli se jim – což je reakce, které dávám přednost. Získala jsem však nepříjemnou zkušenost, že když na Sexy Neznámého zakřičím „Hot Dick“, vztah s mužem mých snů skončí dřív, než by začal.

Vrhla jsem nehezky pohled na člověka, který sem vtrhl a práskl dveřmi.

Byl to další nový zákazník, který byl ve všech ohledech pravým opakem mého Sexy Neznámého.

Tenhle muž měl na sobě černou mikinu New York Yankees a tmavošedé tepláky. Byl celý promáčený. Očividně si byl zaběhat a teď z něj na podlahu kapala směsice deště a potu. Byl neoholený a na mokrých, tmavohnědých vlasech měl naraženou čepici Princeton, samozřejmě kšiltem dozadu. Připomínal mi všechny ty frajírky, které jsem během studií na univerzitě potkala. Až na to, že tohle byl dospělý muž.

Nemusel ani otevřít pusu, abych věděla, že je to taky Američan.

Na protější straně kavárny se Sexy Neznámý usadil u stolu. Sundal si svůj kabát Barbour a pečlivě ho přehodil přes opěradlo židle. Toužebně jsem na něj zírala a vyčkávala, až zavolají jeho jméno.

Američan stál dál ve frontě a jeho hudba ve sluchátcích byla tak hlasitá, že jsem ji slyšela i na několik metrů. Linul se z nich bouřlivý rytmus skladby „Welcome to the Jungle“ od Guns N' Roses. Zabručela jsem a zakroutila hlavou. *Tohle je k lidem kolem tak bezohledné.*

Když byla na řadě, došel k pultu a objednal si. „Velké americano – s sebou.“

„Jméno?“ zeptala se Holly.

Na okamžik se zarazil, než odpověděl. „Ernest.“

Ernest? No tak tohle jméno teda rozhodně žádnou sílu nevyzařovalo. Očekávala jsem něco jako Colt, Cliff nebo Brad.

K mému zděšení si při čekání na svou kávu stoupl ke mně. Natáhla jsem se pro brašnu a strčila ji dál pod stůl. Nechtěla jsem, aby mi na ni kapalo z jeho mokrého obleku. Do chřípí se mi vkradl slabý závan potu v kombinaci s pachem vlhkého oblečení. Hřbetem ruky jsem si zakryla nosní dírky, i když ta vůně zpoceného chlapa byla docela rajcovní a nebylo to vyloženě nepříjemné. Všimla jsem si také, jak se mu mokré tepláky lepí k něčemu, co bych neochotně popsal jako velice pěkný zadek.

Za pultem Fiona připravovala pití. Roztrhla pytlík od čaje a já se měla každým okamžikem dozvědět jméno svého Sexy Neznámého.

Vedle mě hudba v Američanových sluchátcích ustoupila a nahradilo ji vzdálené vyzvánění. Doufala

jsem, že se zachová zdvořile a nezvedne to, nebo si to přinejmenším odejde vyřídít do méně zalidněného kouta kavárny nebo třeba na toalety.

„Jo?“ ozval se a vzal ten hovor v podstatě přímo nade mnou. Nemohla jsem si pomoci, abych si znechuceně neodfrkla. Dokonce ani nepozdravil. Prostě jenom „Jo?“ *Jako neandrtálec.*

Na opačné straně linky řekl někdo cosi nezřetelného.

„Vážně? Oni to chtějí? To jsou dobré zprávy,“ odpověděl, ale když jsem k němu zvedla pohled, mračil se. Zvláštní reakce na dobré zprávy.

Pak se zakabonil ještě víc. „Počkejte, cože? Dnes ráno? Dneska na to fakt nemám čas.“ Rozhodně jsem slyšela přízvuk z východního pobřeží podle toho, jak polykal některé souhlásky.

Ozvala se krátká, ostrá reakce – která zněla jako od ženy – a na to zabručel. „Fajn. Tak si na to čas udělám. Víte, že tyhle věci nesnáším.“

Jaké věci nesnáší? Dumala jsem nad tím proti své vůli.

Ten hovor mě tak pohltil, že jsem málem přeslechla, když Fiona vykřikla: „ALBERT!“

Můj Sexy Neznámý vstal a kráčel k výdejnímu pultu.

Albert. Převalovala jsem to jméno po jazyku. *Allbeeerttt.* Ano. Samozřejmě že se tak jmenuje. Bylo to perfektní. Stejně se jmenoval manžel královny Viktorie, se kterým byli jedním z nejslavnějších párů monarchie.

„*Bereš si, Alberte, tuto ženu, Henriettu...*“ Představovala jsem si v duchu. *Hen a Albert. Albert a Hen.* Znělo to sofistikovaně a elegantně. Jména, jaká vídáte spárovaná v časopise *Tatler*.

Představovala jsem si nás za pět týdnů, jak se krmíme vánočními ovocnými koláčky a vyměňujeme si dárky. Jediná věc lepší než slavit Vánoce byla slavit Vánoce s přítelem.

„Krucinál,“ zavrčel Američan a vytrhl mě ze snění. Hovor už skončil a teď studoval své hodinky. Přešel k pultu a zeptal se Fiony podrážděněji, než bylo rozumné: „Už je to americano hotové?“

„On snad někdo umřel a udělal z vás krále? Až to bude, tak to bude, *kámo*,“ prohlásila se silným jihoafrickým přízvukem. S Fionou *nebylo* radno si zahrávat. V pětadvaceti už procestovala s batohem na zádech úplně sama celý svět a uměla ve třiceti různých jazycích člověka poslat tam, kde slunce nesvítí.

Netrpělivost z Američana úplně sálala. Přeshlapoval z nohy na nohu a každých pár vteřin kontroloval hodinky. Z jeho sluchátek jsem uslyšela úvodní kytarový riff z písně „Layla“ od skupiny Derek and the Dominos. Kvůli tomu hluku bylo těžké soustředit se na Alberta, který seděl a tiše psal na klávesnici jako gentleman, zatímco tenhle šílenec vysával z místnosti všechnu kyslík.

Fiona konečně křikla „ERNEST!“ a Američan si vzal svůj kelímek a teatrálně nahlas za něj poděkoval, načež ona mu zase s přehnaným důrazem sdělila, že *nemá* zač.

Znechuceně jsem nad tím zkroutila rty. Obrátil se a zachytil můj odsuzující výraz. Na dlouhý okamžik jsme se navzájem zadívali do očí. Žaludek se mi stáhl, ale přisuzovala jsem to nevolnosti.

Potom se na mě šibalsky usmál, mrknul a zvedl papírový kelímek, jako by si se mnou připíjel, než se odporoučel ven z kavárny.

Eh. Doufala jsem, že se z něj nestane stálý zákazník.

DRUHÁ KAPITOLA

HENRIETTA

Byla jsem z dramatu toho Američana tak zahlcená, že když se pak ozval můj vlastní tlumený vyzváněcí tón, celá jsem nadskočila. Byla to teta Camilla. Zastrčila jsem si sluchátka zpátky do uší a ve vši tichosti přijala hovor, abych ostatní nerušila. „Haló?“

„Henri, drahoušku!“ vyhrkla tím noblesním přízvukem, který jsem jí pokaždé trochu záviděla. V srdci jsem se odjakživa považovala za Britku, přestože jsem se narodila v New Jersey.

Zároveň ve mně její hlas vyvolal trochu stesk, protože zněla tak podobně jako máma a byla jediným dalším člověkem, který mi říkal Henri místo Hen.

Teta Camilla pokračovala. „Mám pro tebe nějakou zajímavou práci.“

Zaplavila mě vlna nadšení. Nikdy předtím mi focení svých klientů nesvěřila. Čekala jsem na den, kdy se tak konečně stane.

„Samozřejmě. Co potřebuješ?“ Představovala jsem si, kdo by to asi mohl být. Bernardine Evaristová? Graham Norton? Kazuo Ishiguro?

Moje teta je Camilla Carmichaelová. Je to první dáma britského nakladatelského světa. Její PR kampaně stály za některými z nejproslulejších knih posledních třiceti let. Pokud je ona vaší publicistkou, můžete téměř počítat s umístěním v žebříčcích bestsellerů a je prakticky zaručeno, že si práva na zfilmování zajistí Hollywood.

Zná každého.

„Báječné! Já *věděla*, že s tebou můžu počítat.“ Představila jsem si, jak tleskla dokonale upravenýma rukama. „Jmenuje se Graff Holden. Jeden z mých *nejtalentovanějších* spisovatelů.“

Nikdy jsem o něm neslyšela. „To je vzrušující! Jsem volná hned někdy počátkem příštího týdne,“ navrhla jsem.

Nesouhlasně mlaskla. „To nepůjde, zlatíčko. Potřebuju to ještě během dnešního dne. Bydlí v Chelsea – hned za rohem od tebe.“

Udělala jsem grimasu. Těšila jsem se na nenáročný den, kdy budu v kavárně upravovat fotky. Měla jsem rušný týden a už mi nezbývalo moc lžiček.

„Teorii lžiček“ používají lidé se zdravotním postižením k popisu a měření hladiny energie. Lžičky jsou malé předměty, které lze snadno dát nebo vzít. Běžní, zdraví lidé na svoje lžičky myslet nemusí, ale kvůli své poruše si musím na energetický výdej dávat pozor. V normální den se probudím s deseti lžičkami, zhruba jako ve videohře. Každý úkol, který ten den vykonám, spotřebuje určitý počet lžiček. Například vstát z postele a osprchovat se je jedna lžička, ale nafotit profesionální portréty celé firmy může stát i šest nebo sedm lžiček.

Pořád jsem se vzpamatovávala ze včerejšího focení. Když jsem dnes ráno vstávala, přidělila jsem si

pět lžiček energie a měla pocit, že dvě z nich už jsou pryč.

„Nejsem si jistá, že to dnes zvládnou,“ namítla jsem a šťvalo mě, že ji kvůli té pitomé poruše musím zklamat. Do očí se mi nahrnul slzy a chtěla jsem, abych tuhle konverzaci nemusela vést uprostřed kavárny.

Musela něco z mého hlasu vycítit, protože řekla: „Tedy to je ode mě ale nedbalost! Ani jsem se nezeptala, jak se cítíš. Jsi v pořádku? *Vážně* zniš trochu unaveně. Víš co? Necháme tu práci být, já si najdu někoho jiného.“

„Ne!“ vyhrkla jsem, než by si to stihla rozmyslet. „Jsem v pořádku. Jenom... jen mi dej chvilku, ať se mrknu do kalendáře.“

Poklepávala jsem si prstem doprostřed čela. Tohle byla velká příležitost a teta Camilla mě žádala o osobní laskavost, což nikdy nedělala. Kdybych jí řekla, že nemůžu, protože nemám dost lžiček, okamžitě by to pochopila. Ale pokud to vezmu a odvedu dobrou práci (což bych samozřejmě udělala, protože navzdory tomu, že můj život je naprostý chaos, focení lidí mi jde skvěle), doufám, že bych jí tím ukázala, že to zvládám a měla bych víc stabilní práce.

Z dlouhodobého hlediska by mi to pomohlo zredukovat čas, který jsem trávila sháněním nových klientů, což bylo také vyčerpávající, ale zase jiným způsobem. Navíc mě tetička Camilla potřebovala a já to vážně chtěla udělat.

Pohlédla jsem na svoje chytré hodinky. Variabilita srdečního tepu (HRV) byla na spodní hranici normálního rozmezí. Nebyla sice nijak skvělá, ale nebylo to ani nic *hrozně* nízkého...

K čertu s tím. Teď řeknu ano a zaplatím za to později. „Dobře, jasně. Ale nebudu si moct přinést

záblesky, takže to bude muset být přirozené světlo.“ V mém aktuálním stavu by byly moc těžké na to, abych je táhla za klientem.

„Znamenitě! To se mi ale ulevilo. Pokud mám být upřímná, jsi jediný fotograf, kterému věřím, že z něj vyloudí slušnou fotku. Graff dokáže být *trošku* náročný, ale slibuju, že spíš štěká, než by kousal.“

Mrzutí lidé mě neděsili, vlastně jsem je brala jako výzvu. Jednou mě najali, abych vyfotila portréty pro celou finanční firmu, a pak mi napsali v online recenzi: „Henrietta je profesionální, sympatická a je radost s ní pracovat. Dokonce se jí podařilo vykouzlit úsměv na tváři i našemu účetnímu týmu.“

Camilla pokračovala. „A poslyš, vím, že si Graffa budeš googlit a najdeš ten *ohavný* článek o něm a o tom pomeranianovi. Z nějakého důvodu se vždycky objeví v prvních odkazech, přestože je starý deset let. Ale nedělej si starosti – reportér ten incident značně zveličil a tomu psovi se *vůbec* nic nestalo.“

„Nestalo?“ Ztěžka jsem polkla a už se necítila tak pevně v kramflecích.

„O *všechno* se postarám,“ prohlásila. „Bude nejlepší, když s ním nebudeš hned v přímém kontaktu. Přes e-mail působí dost příkře. Pošlu ti jeho adresu a instrukce. A jemu povím, že tam budeš asi tak... za jak dlouho?“

Podívala jsem se na čas. „Za půl hodiny? Musím nejdřív domů pro věci.“

„Ještě jednou děkuju, drahoušku. Moc si toho cením. A pro tvou informaci, budeš v *Timesech* uvedena hned vedle článku a tvou fotku pravděpodobně použijeme na obálce jeho nové knihy – která, jak ti rovnou říkám, bude bestseller.“

Rozloučila se a zavěsila. Adresa mi dorazila o chvíli později. Naštěstí nepřeháněla, protože opravdu bydlel kousek odsud.

Ze zvědavosti jsem si ho vyhledala. Přesně jak říkala, ten článek – ze zpravodajského webu se sídlem v Cotswolds – byl hned na prvních příčkách výsledků:

Očití svědci uvádějí, že Holden (30) bez jakékoliv zjevné provokace slovně napadl jistého Briana Hurlinghama (32), který si užíval večer s přáteli a svým psem plemene pomeranian. Hádka nabrala zvláštní rozměr, když se Holden se psem pokusil utéct, což v tiché hospůdce způsobilo chaos. Incident se rychle vyhrotil ve fyzickou konfrontaci, jež hosty zmátla a znepokojila. Na místo dorazila i policie.

Dala jsem si dohromady čísla, a jestliže byl článek deset let starý a jemu tam bylo třicet, musí mu být teď čtyřicet. Ten článek ho nevykreslil v nejlepším světle. Byl to snad násilník? Ráda bych si však myslela, že by mě tata nepožádala, abych nafotila nějakého výtržníka.

Sbalila jsem si věci. Bohužel to taky znamenalo, že nebudu mít příležitost zinscenovat nějaké vymazlené seznámení s Albertem. S trochou štěstí tady bude ještě později. Zastavím se tu po focení, abych to zkontrolovala.

„Ty někam jdeš?“ zeptala se ustaraně Zola, když jsem si zastrčila notebook a retušovací tablet do tašky.

„Teta chce, abych rychle nafotila jednoho klienta. Brzy budu zpátky.“

Napila se kafe a přes okraj hrnku mě pozorovala s nesouhlasně našpuhlenými rty. „Vážně myslíš, že je to dobrý nápad? Vypadáš utahaně.“

„Tak to dík.“

„Víš, jak to myslím.“

Myslela tím, že musím být opatrná pro případ, že bych měla záchvat. Od toho posledního, který jsem měla na podlaze kavárny, uplynuly dva týdny. Podle mého obvyklého vzorce jsem měla další dostat až za týden nebo dva. Bohužel, stejně jako smrt a daně, moje záchvaty byly nevyhnutelnou a pravidelnou součástí mého života.

Abych ji uklidnila, podívala jsem se do aplikace v telefonu, která byla propojená s mými hodinkami Apple Watch. Shromažďovala údaje o mém těle, aby mi poskytla data, podle kterých jsem mohla dělat informovaná rozhodnutí.

Moje skóre regenerace bylo na šedesáti pěti procentech, což je těsně na hranici toho, co aplikace považuje za připravenost k aktivitě.

Ukázala jsem jí mobil. „Vidiš? Můžu do toho jít.“ Nebylo to sice ideální, ale ani jsem nebyla v nebezpečné zóně.

„Jsi zodpovědná sama za sebe,“ zamumlala a vrátila se k práci.

Bylo milé, že o mě má starost. Zola se nacházela na krátkém seznamu ‚bezpečných lidí‘. Patřili tam rodina a přátelé, o nichž jsem věděla, že se o mě postarají, kdyby se se mnou něco dělo. V téhle chvíli ten seznam zahrnoval ještě Fionu, Holly a tetu Camillu.

„Bude to v *pohodě*,“ ujistila jsem ji. „Ale děkuju, že se staráš.“

Provlékla jsem si ruce popruhy batohu a zvedla kabelku. U dveří jsem ze stojanu vytáhla skládací

deštník – můj nesl potisk britské vlajky. Než jsem vyšla ven do deště, zapřela jsem si dveře nohou a snažila se odjistit vrtošivou pojistku na deštníku.

„Počkejte, pomůžu vám,“ ozval se hluboký, uhlašený hlas, který mnou přímo zavibroval. Mělo by být zakázané mít tak svůdný hlas.

Albert se natáhl po dveřích, aby mi je podržel dokořán. Ohromeně jsem zírala. Takhle zblízka jsem si uvědomila, že vůbec nemá modré oči jako Hugh. Byly oříškově zelené. Ale co na tom? Oči jsou oči a ty jeho byly *úchvatné*.

„D-děkuju,“ vykotala jsem. Olízla jsem si rty a pokoušela se vybavit si svoje jméno nebo prostě cokoli kromě slov PROBOHA PROBOHA PROBOHA, která mi vířila hlavou. Po rozpačité dlouhé pauze jsem ze sebe zvládla vysoukat: „Mám tady kousek jednu rychlovku.“

Pobaveně povytáhl obočí. „To je dobré vědět.“

„Ale ne! Nemyslím tím... Já nemám... Chci říct, že nejdu...“ Zhluboka jsem se nadechla. „Jdu někoho nafotit, jsem fotografa.“

Odpověděl mi s nádechem flirtování. „Někdo tak krásný jako vy by měl stát určitě před objektivem, ne za ním.“

„Ehm. Hmm.“ Rozesmála jsem se jako Seth Rogen. Tedy značně neatraktivně.

„Tak ať nepřijdete pozdě. Uvidíme se, Sally Mannová,“ řekl. Sally Mannová byla slavná fotografa, jejíž práci jsem zbožňovala. Musel o výtvarné fotografii něco vědět, když ji znal. Byla to další věc, kterou jsme měli společnou.

Sebrala jsem odvalu a chopila se příležitosti. „Takže vy teď budete stálý host?“ Srdce mi tlouklo tak hlasitě, že jsem sotva slyšela jeho odpověď.

„Tak s tím počítejte,“ řekl s mrknutím a otevřel mi dveře víc dokořán.

Vyšla jsem ven z kavárny a málem narazila do přicházejícího zákazníka. Navzájem jsme se omluvili.

Jako omámená jsem vyšla do deště a vzpomněla si zvednout deštník, až když mi po krku tekla voda.

Co se to zrovna stalo? Ocitla jsem se v romantické komedii? Kde byly kamery a režisér? Nemohla bych chtít lepší setkání, ani kdybych si ho sama napsala. To přece bylo flirtování, že jo? Řekl, že jsem krásná. A dal mi přezdívku. Šarm z něj tekl jako rozpouštějící se máslo z teplého lívance a já ho slízla do poslední kapky.

Zavolejte někdo do *Working Title Films*, protože tahle věc mezi mnou a Albertem tedy patřila na stříbrné plátno.

TŘETÍ KAPITOLA

HENRIETTA

O dvacet minut později jsem byla na cestě do bytu Graffa Holdena. Přestalo pršet a deštník jsem měla zastrčený ve vnější kapse brašny na fotoaparát. Třetím pravidlem života v Británii je nikdy neopouštět domov bez deštníku, i když je slunečno.

Tenhle konkrétní deštník už bude navždycky suvenýrem z mého okouzujícího setkání s Albertem. *Vyřadím ho a schovám do skleněné dózy.* Nebo ještě líp, na naší svatbě bychom mohly dávat podobné deštníky našim hostům jako pozornost. To by byla legrace, ne?

V kapse mi zabzučel telefon a vyrušil mě z denního snění. Bylo to zadání od tetičky Camilly. Sice bych si moc ráda dál přehrávala svůj hovor s Albertem, ale měla jsem práci, a tak jsem zprávu otevřela.

Stálo tam: *Potřebuju, aby Graff vypadal zasmušile, ale zároveň přístupně.*

Co tím myslela? Pokud uvidím zasmušilého chlapa, pravděpodobně ho nechám na pokoji.

Cestou jsem na mobilu pokračovala v hledání informací o Graffovi Holdenovi. Jako každá žena

jednadvacátého století jsem se ho nejprve snažila najít na sociálních sítích, ale nikde neměl profil. Jaký člověk se vůbec nevyskytuje na sítích? Vrátila jsem se zpátky do prohlížeče a po kontroverzním článku s pomeraníkem jsem uviděla odkaz na Amazonu na knihu s názvem *Prázdná mysl*, vydanou před patnácti lety. Klikla jsem na něj a přečetla popisek. V posledním odstavci stálo: „*Prázdná mysl* je rozsáhlý, temně laděný komediální román, který satirizuje posedlost moderní společnosti produktivitou, úspěchem a bezohlednou honbou za štěstím.“

Páni. To znělo dost hluboce – a naprosto neproniknutelně, pomyslela jsem si.

Pod anotací byla poznámka od Chucka Palahniuka, autora *Klubu rváčů*: „Surové a přesvědčivé. Holden je rozhněvaný nový hlas další generace.“

Rozhněvaný nový hlas? Tak to by mě ke koupi knihy zrovna nepřimělo. Měla jsem ráda knížky, ze kterých jsem měla na konci dobrý pocit. Sjela jsem dolů, abych si pročetla recenze. Zašklebila jsem se nad všemi těmi reakcemi s jednou hvězdičkou:

„Když jsem začala tu knihu číst, ještě jsem našťvaná nebyla. To až když jsem ji dočetla. Hodiny života, které mi nikdo nevrátí.“

„Tolik zbytečných slov. Ta knížky by se dala zredukovat na čtvrtinu. Nebo ještě líp, vůbec neměla být napsána.“

„Pokud se autor snažil být tady chytrý, neuspěl. Je to naprostý blábol.“

I když mi udělalo radost slovo „blábol“, přestala jsem po tomhle číst. Připadalo mi kruté v tom pokračovat.

Hledala jsem, jestli od té doby napsal ještě něco, ale další knihu jsem nenašla. *Tohle* že byl muž, o kterém teta prohlásila, že je jedním z jejích nejtalentovanějších spisovatelů?

Zajímalo by mě, jak vypadá.

Téměř neochotně jsem klikla na záložku s fotkami, ale zatímco se pomalu načítaly, na obrazovce se mi začínaly množit velké kapky deště. Zastrčila jsem mobil zpátky do kapsy kabátu a zrychlila krok, přičemž jsem se snažila roztáhnout deštník. Tlačítko se však zaseklo, a tak jsem to vzdala. Stejně už to nebylo daleko.

Moje původní nadšení, že mi tetička svěřila tak důležitou zakázku, začínalo opadat a přála jsem si být zpátky v kavárně a flirtovat s Albertem. Potom jsem to však uviděla. Jeden z těch okouzlujících domků z červených cihel, kolem kterých jsem tolikrát procházela, ale dovnitř se nikdy nedostala. Můj zájem znovu vzplanul.

Stiskla jsem zvonek pro číslo 32 a choulila se do kabátu, jehož červená umělá kožešina kolem límce se leskla kapkami vody. Vyčkávala jsem, až se „rozhněvaný nový hlas další generace“ zeptá přes interkom, kdo to je, ale místo toho jsem jen uslyšela dlouhé zabzučení dveří, kterým mě pouštěl dovnitř. Otevřela jsem a hrnula se tam, abych co nejdřív unikla mrholení.

Vstupní hala byla malá a krásná, ale trochu zastaralá. Čekala jsem ji honosnější. Stěny byly obloženy tmavým dřevem a podlahu pokrýval opotřebovaný červený afghánský koberec. Kolem malého výtahu se vinulo široké schodiště. Zklamaně jsem si přečetla vzkaz na mřížových dveřích výtahu: *Mimo provoz*. Povzdechla jsem si, že musím jít po schodech. *Takže další lžička.*

Unaveně jsem se vyplahočila do třetího patra, zastavila před číslem 32 a snažila se popadnout dech. Ve dnech, kdy mi zbývaly volné lžičky, jsem cvičila pilates a zvedala lehké činky, abych nabrala nějaké svaly, nicméně rychlá chůze představovala maximum mého kardia. A právě teď jsem se cítila vyčerpaně. Podívala jsem se do telefonu. Moje HRV klesla a nacházela se teď na hranici mezi průměrným a vysokým rizikem. Potřebovala jsem být s tou prací hotová rychle.

Několikrát jsem se nadechla a vydechla, abych se zkoncentrovala, a zaklepala na dveře.

Z opačné strany bytu jsem zaslechla skřípání podlahových prken, jak se někdo blížil. Kov sklouzl po kovu a řetěz se uvolnil. Otočila se klika.

Nasadila jsem široký úsměv. Teta Camilla potřebovala, abych odvedla skvělou práci, a říkala, že s tím mužem je to složité, tak ho odzbrojím laskavostí. Nedokáže odolat kouzlu staré dobré Henrietty Whitakerové.

Dveře se otevřely a mě úsměv na tváři okamžitě zmrzl.

Přede mnou stál ten americký pablb z kavárny.

A měl na sobě jen ručník.

Nevěděla jsem, kam se dívat.

Tmavé vlasy měl vlhké. Krůpěje vody se mu ještě lepily na pokožku a cítila jsem vůni nedávno nanesené kolínské. Svěží a lehce pikantní, teď voněl víc jako sexy spisovatel než smradlavý běžec.

Tetování na paži mu dodávalo trochu nezkrotný zjev. Hlásal cosi latinsky na praporu s mečem uprostřed a drakem ovinutým kolem něj.

Prsní svaly měl vyrýsované a uprostřed kudrnaté chloupky, kterých bylo tak akorát a pokračovaly tím

lákavým proužkem chlupů putujícím po pevném břiše dolů. Byla to cestovní mapa k místu, které jsem už nějakou dobu nenavštívila...

Potom otevřel pusu a všechno to zkazil.

ČTVRTÁ KAPITOLA

GRAFF

Otevřel jsem vchodové dveře a uviděl lehce zmoklou blondýnku, která mě okukovala a trochu se přitom červenala. Okamžitě jsem ji poznal.

„Helemese, to je přece Dáma v ošklivém kabátu,“ uvítal jsem ji.

Byla to totiž červená kostkovaná látka s mokrou srstí po okrajích, která vypadala jako mrtvá, zkrvavená fretka. Všiml jsem si ho už v kavárně a bojoval s nutkáním zavolat Královskou společnost pro prevenci krutosti ke zvířatům.

Založila si ruce v bok. „Co tím myslíte – Dáma v ošklivém kabátu? Abyste věděl, je to vintage Vivienne Westwoodová!“

„Kdo?“ opáčil jsem, jen abych ji nadzvedl.

Rozohněně zasupěla a zamumlala *Zpropadení Američani*, což byla ironie, protože, pokud jsem se nepletl, patřila k nim taky.

„Alespoň mám na sobě nějaké oblečení,“ rýpla si a věnovala mi pohled, který jsem si pamatoval z kavárny. Obvykle trvalo přinejmenším pět minut, než

si lidi ujasnili, že mě nemají rádi. Tahle žena ovšem rovnou dorazila se zalaminovanou členskou kartou do klubu „Nesnáším Graffa Holdena“.

Překřížil jsem si ruce a opřel se o otevřené dveře. „Myslel jsem, že přijde muž.“

Po telefonu mi Camilla sdělila, že mám očekávat někoho jménem Henry. Kdybych věděl, že to bude žena, dal bych si větší práci s tím, co na sebe hodím, než dojdou otevřít.

Mlaskla jazykem a protočila oči, jako by byla moje chyba, že má mužské jméno. „No tak to očividně nejsem.“

„Očividně.“ Ten záblesk hněvu jí rozzářil elfí tvář ve tvaru srdce.

Hodila si cop přes rameno jako primadona. „Přátelé mi říkají Hen.“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala: „Ale můžete mi říkat Henrietta.“

Přistála mi na okamžik pohledem na mém bicepsu s tetováním, který jsem schválně napjal. Nemohl jsem odolat.

Zakroutila hlavou, zamračila se a namířila na mě obviňující prst. „Proč jste předtím říkal, že se jmenujete Ernest?“

Můj oblíbený spisovatel byl Ernest Hemingway. Dávám proto v kavárnách jeho jméno, protože to moje je neobvyklé a jménu Ernest lidé rozumí hned.

Pokrčil jsem rameny. „Třeba to je moje *skutečné* jméno.“

„A je?“

„Ne.“

„To jsem si myslela. Nevypadáte jako Ernest.“ Řekla to, jako by to byla urážka.

„A jak tedy vypadám?“ zeptal jsem se a užíval si tu výměnu víc, než bych měl.

Líbilo se mi, jak na mě zúžila pohled a kousla se do rtu. „Nevím.“ Naklonila hlavu ke straně. „Možná... Brian?“

Teď jsem byl na řadě já, abych do ní zabodl pohled. Takže článek o tom pitomém incidentu s pomeranianem četla. Ta hloupá epizoda mě bude pronásledovat do konce života. Byl to jeden z důvodů, proč jsem internetu nevěřil a odmítl mít cokoliv do činění se sociálními sítěmi.

Stejně jsem ale musel obdivovat její odvalu to zmínit. „Touché,“ řekl jsem.

Koutky rtů jí zacukaly, jako by se chtěla usmát, ale snaží se to nutkání přemoci. Místo toho si upravila tašku na zádech a zeptala se: „Oblečnete si nějaké oblečení nebo vás mám fotit polonahého?“

Užíval jsem si naši diskuzi natolik, až jsem úplně zapomněl, že mám na sobě jen ručník. Ustoupil jsem stranou a natáhl ruku, abych ji přivítal uvnitř. „Udělejte si pohodlí a já budu hned zpátky.“

S nosem vzhůru prošla kolem mě. Zachytil jsem vůni zimolezu a sladkých květů pomeranče. Nebylo to nepříjemné.

Pobaveně jsem se ušklíbl a vešel zpátky do svého pokoje. Na tohle focení jsem se ani trochu netěšil. Nesnášel jsem, když mě fotili. Připomínalo mi to dětství – na Vánoce mě rodiče pokaždé přinutili vzít si na naše každoroční rodinné focení oblek. Pořád jsem ještě cítil naškrobený límec a lepkavý gel, kterým mi máma uhladila neposedné vlasy.

Nicméně něco na téhle jiskřivé osůbce, která mě očividně neměla ráda, mi říkalo, že by to mohla být zábava.

Popadl jsem ze skříně tepláky s bílým tričkem, oblékl si je a vrátil se do obýváku.

Henrietta si odložila brašnu na zem vedle pohovky a svlékla si ten ošklivý kabát. Byl tou úplně nejbarevnější věcí v místnosti. Pod ním měla džíny a modrou hedvábnou blůzku.

„Někam odjíždíte?“ zeptala se, když uviděla krabice naskládané po celém obývacím pokoji.

„Naopak se odněkud stěhuju zpátky. Z New Jersey.“ Tenhle byt jsem pronajímal, když jsem byl dva roky zalezlý ve srubu v Pine Barrens a pracoval na nové knize. Jedna moje část si přála, abych tam ještě byl. Tu část s psaním jsem si na tom, že jsem spisovatel, užíval. Nebyl jsem ale moc nadšený z toho, co mělo následovat potom. Třeba... že to budou lidi číst.

Viditelně se otrásla. „Proč byste chtěl žít *tam*, když můžete bydlet v *Londýně*?“ zeptala se, jako bych si snad vybíral mezi odpadkovým košem Jona Bon Joviho a Buckinghamským palácem.

„Co je na Jersey špatně?“

„Co na Jersey *není* špatně?“

„Je to mikrokosmos Ameriky,“ prohlásil jsem. Byl to malý stát plný přírodních krás. Našli jste tam lesy, dlouhá pobřeží, hory, velkoměsta i malebná městečka a venkov. Jediné, co jsme neměli, byla poušť.

Protočila oči. „Pokud je to tam tak skvělé, proč jste se přestěhoval zpátky?“

„Protože moje kniha vychází nejdřív tady.“ *Kromě jiných důvodů.* Nehodlal jsem se pouštět do svojí rodné historie a raději jsem se rozhodl zeptat se jí. „Proč máte tak silný odpor k New Jersey? Co vám ten stát kdy udělal?“

Ohrnula rty. „Pocházím *odtamtud*.“

Její postoj by tomu odpovídal. Ale její řeč oscillovala mezi oběma stranami Atlantiku. Rozhodně nezněla jako typické děvče z Jersey. „Nemáte přízvuk.“

Vypadala, že ji to vážně došlo. „Děkuju.“

„Odkud tedy jste?“ zeptal jsem se.

„Z Clintonu.“

„Aha.“ To jsem znal jen podle výjezdu na silnici číslo 78. „Já z Montclair.“

„Hmm.“ Henrietta našpulila rty a pokývala hlavou, jako bych jí potvrdil teorii, kterou o mně měla. Spi-sovateľ ve mně chtěl vědět víc o averzi k jejímu do-movskému státu. Vypadalo to, že se za tím skrývá ně-jaký příběh.

„Přestěhujete se někdy zpátky?“ zajímal jsem se.

Odfrkla si. „Ani omylem. A vy?“

„Já rozhodně ne. Pokud mám jednoho dne napsat Velký americký román, měl bych asi žít v Americe. Ale ne v New Jersey. Možná v New Yorku, Kalifornii nebo na Havaji. Vždycky se mi líbilo Colorado...“ Uvědomil jsem si, že tady jen dělám výčet jednotlivých států, a zmlknul jsem. Následovalo krátké, roz-pačité ticho.

„Takže,“ řekla konečně. „Neměli bychom... začít s focením? Mám jen půl hodiny.“ Zvedla tašku s fo-toaparátem, položila ji na pohovku a rozepnula.

„Jo, jasně.“ Rozpřáhl jsem ruce a mávl ke svému ležérnímu outfitu. „Předpokládám, že asi nechcete, abych měl na sobě tohle.“

Věnovala mi pohled, který říkal: *No, co myslíš, pi-tomče*. Ten pohled stoprocentně ukazoval na Jersey. „Džíny s tmavým vrškem by fungovaly dobře. Bez vzorů,“ doplnila. A potom když jsem opustil pokoj, zaslechl jsem, jak zabručela: „A oholit se by taky ne-škodilo.“

Otočil jsem se a šel chodbou pozadu. „Jste na svoje klienty vždycky tak panovačná?“

Henrietta naklonila hlavu a věnovala mi další

sacharinový úsměv. „Jen na ty, kteří mě označují za Dámu v ošklivém kabátu a nejsou připravení, když dorazím.“

Rozesmál jsem se. Byla zábavná, přestože nesnášela mě a *ještě* k tomu i stát, ze kterého jsme oba pocházeli.

Zpátky ve svém pokoji jsem otevřel skříň a vytáhl z ní černý svetr a džíny. Obojí jsem hodil na postel a šel se do koupelny oholit.

„Nevadilo by, kdybych se tu porozhlédla, abych našla nejlepší místo na focení?“ zavolala.

„Poslužte si,“ křikl jsem, zatímco jsem si nanášel pěnu na holení.

Nečekal jsem dnes společnost. Můj plán byl vybalit některé krabice a začít si dělat poznámky na další knihu. Jenže potom Camilla zavolala, aby mi sdělila, že v *Timesech* vyjde v sobotním vydání článek, který jsem napsal, a potřebuje slušnou fotku, kde se nemračím.

„To je ale můj typický vzhled,“ namítl jsem.

Zjevně to však nebylo v souladu s „image“ nového, vylepšeného Graffa Holdena.

Přešel jsem si žiletkou po strništi. Bez zábavné fotografy, která by mě rozptýlila, se mi myšlenky vrátily do starých kolejí. Ohledně toho článku jsem cítil nadšení i neklid. Už jsem to jednou zažil. Tu opojnou dobu před vydáním knihy, kterou jsem napsal, kdy s očekáváním roste i mediální zájem. První recenze brzy vyjdou, aby podpořily předprodeje.

Žaludek se mi sevřel. Co když se bude historie opakovat?

Sakra, doufám, že ne.